

# Китоби Дониёл — Рақами Ҳафтоду Шаш

*Кушодани пешгӯиҳо: Радди нур дар соли 1856 ва оқибатҳои он*

Jeff Pippenger

2024-02-09

Дар соли 1856 нури «ҳафт замон» кушода гардид, ва то соли 1863 он нур рад карда шуд. Пайғамбар аз Яхудо он нурро ба назди подшоҳи шарир Еробъом овард, ва Еробъом он нурро рад кард. Ишаъё ҳамон нурро ба назди подшоҳи шарир Оҳоз овард, ва ӯ низ онро рад кард. Барои рад кардани нуре, ки бо ҳавзи Шилӯах вобаста буд, подшоҳи аз шимоломада ҳар ду подшоҳӣ — ҳам подшоҳии Еробъом (шимолӣ) ва ҳам подшоҳии Оҳоз (чанубӣ)-ро мутаносибан дар солҳои 723 то м. ва 677 то м. ба асорат бурд.

Мусо, дар исёни Ҳорун; Ишаъё бо Оҳоз ва Ирмиё бо подшоҳони дигар, аминҳои таърихи миллерино намояндагӣ мекарданд, ки ҳамашон паёмварони нурро дар исёни рӯзҳои охир намояндагӣ менамуданд. «Аввалин» бӯҳрони рӯзҳои охири соли 1863 ва «охирин» бӯҳрони рӯзҳои охир — «зилзилаи бузург»-и боби ёздаҳуми Ваҳй (қонуни якшанбеи наздикшаванда) — аз ҷониби ҳамаи ин хатҳои нубувватӣ намояндагӣ мешаванд. Набӣ аз Яхудо набиёро намояндагӣ мекунад, ки аз масъулияти худ ақибнишинӣ кард ва дар ниҳоят дар ҳамон қабре дафн гардид, ки протестантизми муртад дар он аст. Марги ӯ ва дафни ӯ посухе буданд ба интиҳоби ӯ, ки ғизо ва нӯшокии набии дурӯғини Байт-Илро бихӯрад ва бинӯшад.

Доварии мағлуб шудан аз ҷониби папосӣ (подшоҳи Ашшур) ҳангоми қонуни якшанбе, ки бо пароканда шудани подшоҳҳои шимолӣ ва чанубии Ёробъом ва Оҳоз пешнамоиш дода шуда буд, бо сарнавишти пайғамбари яҳудӣ мувофиқат мекунад, зеро ӯ байни «шер» ва «хар» мурд. «Шер» рамзи Бобил аст, ки дар айёми охир папосист.

Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз он ки ӯ нон хӯрд ва нӯшид, барои вай, яъне барои он набие ки баргардонда буд, харро зин кард. Ва ҳангоме ки ӯ рафт, шер ўро дар роҳ пешвоз гирифта, кушт; ва ҷасадаш дар роҳ афтода буд, ва хар назди он меистод, шер низ назди ҷасад меистод. Ва инак, одамон аз он ҷо мегузаштанд ва ҷасади дар роҳ афтодаро ва шерӣ назди ҷасад истодаро диданд; ва омада, дар шаҳре ки он набии пир дар он сокин буд, хабар доданд. Ва чун он набие ки ўро аз роҳ баргардонида буд, инро шунид, гуфт: «Ин марди Худост, ки ба каломӣ Худованд итоат накард; бинобар ин Худованд ўро ба шер супурдааст, ки ўро дарронда ва куштааст, мувофиқи каломӣ Худованд, ки ба ӯ гуфта буд». Ва ба писаронаш суҳан ронда, гуфт: «Харро барои ман зин кунед». Ва онҳо онро зин карданд. Ва ӯ рафт ва ҷасадашро дар роҳ афтода ёфт, ва хар ва шер назди ҷасад меистоданд; шер на ҷасадро хӯрда буд ва на харро дарронда буд. Ва набӣ ҷасади марди Худоро бардошт ва бар хар ниҳод ва онро боз овард; ва он набии пир ба шаҳр омад, то ки бар ӯ мотам гирад ва ўро дафн кунад. Ва ҷасадашро дар қабри худ ниҳод; ва бар ӯ наваҳа карданд ва гуфтанд: «Вой, эй бародари ман!» Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз он ки ўро дафн кард, ба писаронаш суҳан ронда, гуфт: «Вақте ки ман бимирам, маро дар ҳамон мақбарае дафн кунед, ки марди Худо дар он дафн шудааст; устухонҳои маро назди устухонҳои ӯ бигузored. Зеро суҳане ки ӯ ба каломӣ Худованд бар зидди

курбонгоҳи Байт-Ил ва бар зидди ҳамаи хонаҳои баландиҳо, ки дар шаҳрҳои Сомария ҳастанд, нидо кард, ҳатман ба амал хоҳад омад». 3 Подшоҳон 13:11–32.

Пайғамбари Яхудо дар миёни ду рамз фавтид. Шер рамзи Бобил аст, ва Бобили муосир дар рӯзҳои охир Подшоҳи Шимол мебошад, ки дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти чихилу панҷ, ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ мададгоре нахоҳад дошт. Нишонаи кудрати ӯ парастии офтоб аст, ки зишти чорум мебошад; ва дар он ҷо насли чоруми Адвентизми Лоудикийӣ ҳамчун сачдаоварандагон ба сӯи офтоб дар Ҳизкиёл боби ҳашт тасвир шудааст. Дар ҳоби Миллер ба ӯ нишон дода шуд, ки на танҳо ҷавохирот пароканда ва пинҳон гардид, балки ҳуди сандуқча низ, ки Китоби Муқаддасро намоёндагӣ мекард, пора-пора карда шуд.

Дар насли сеюми адвентизм кори ҷорӣ намудани истифодаи ба истилоҳ тарҷумаҳои муосири Китоби Муқаддас аз ҷониби роҳбарияти адвентизм пеш бурда шуд. Он тарҷумаҳои ба истилоҳ муосир аз маҷмӯаи дастнависҳои таҳрифшуда баргирифта шуда буданд, ки аз ҷониби илоҳиётшиносони марди гуноҳ ва протестантизми муртад тарғиб мегарданд. Сандуқи Миллер нусхаи «King James Version» буд, ки аз дастнависҳои таҳрифнашуда тарҷума шуда буд.

То насли чоруми адвентизми Лудикия, калисо ба Шӯрои Ҷаҳонии Калисоҳо, яъне ба иттиҳоди калисои Рум ва духтарони вай, ҳамроҳ шуда буд. Адвентизм солҳо, ба хотири фиреб додани рамаи хуфтаи худ, баҳс мекард, ки онҳо дар Шӯрои Ҷаҳонии Калисоҳо фақат «нозирон» мебошанд, то он даме ки ойинномаҳои он иттиҳоди шарир ошкор сохтанд, ки мақоми «нозир» узви комили дорои ҳаққи раёро ифода мекунад!

Дар насли чоруми худ онҳо ду бор ба «марди гуноҳ» медали тилло супурданд. Дастикам яке аз он медалҳо бо фаҳмиши католикии Омадани Дуюми Масеҳ нақш баста буд: Исо хангоми бозгашти Худ пой Худро бар замин мегузорад; инчунин дар паси Масеҳ ҳолае аз офтоби католикӣ қарор дошт ва ихтисори католикии аҳкоми чорумро дар бар мегирифт, ки танҳо чунин мегуфт: «шаббатро дар хотир дор». Дар ҷараёни як муҳокимаи судӣ (ки эълони ҳуқуқӣ аст), Президенти Конфронси Генералӣ шаҳодат дод, ки дар он ӯ изҳор дошт, калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум пештар бовар дошт, ки папагӣ зиддимасеҳ аст, аммо калисои ӯ қайҳо пеш он эътиқодно «ба партовгоҳи таърих» супурдааст.

Нафрати чорум (насл) он ҷост, ки бисту панҷ роҳбари калисои Ерусалим ба офтоб сачда мекунанд. Нафратҳои пешраванда аз сурати ғайрат, ки дар даромадгоҳ барпо шуда буд, оғоз ёфтанд ва ибтидори нишон доданд. Пайғамбар аз Яхудо дар ниҳоят бо протестантизми муртад дафн мешавад, ва шер (Бобил) ўро мекушад, зеро вай ба методологияи протестантизми муртад бозгашт; бинобар ин, кодир нест дарк кунад, ки ин Рум аст, ки рӯёро барқарор месозад, ва ҳар ҷо ки рӯё бо рамзи марди гуноҳ барқарор нашуда бошад, дар ниҳоят ту дар ҷониби марди гуноҳ қарор мегирӣ.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом ба иштибоҳ меафтанд ва маънои зиддимасеҳро дарк намекунанд, бешубҳа худро дар ҷониби зиддимасеҳ қарор хоҳанд дод». Kress Collection, 105.

Паёмбари яхудӣ бо он паёмбари дурӯғини Байт-Ил, ки ўро «бародар»-и худ хонда буд, дафн карда шуд, ва ӯ миёни ду рамз мурда ёфт гардид. «Шер» нотагонии ўро дар фаҳмидани зиддимасеҳ ифода менамуд, ва «хар» рамзи Ислом аст. Адвентизми Лоадиқия аллакай тавассути сукути худ дар бораи 11 сентябри соли 2001 нишон додааст, ки намедонад мавзӯи Ислом дар бораи Войи сеюм — паёми Фарёди Нисфи Шаб, яъне паёми борони охирин аст. Надониستاني паёми борони охирин — марг аст! Борони охирин 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждаҳ нозил шуд, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ афканда шуданд. «Борон» як паём аст, ва барои қабул кардани он, он паём бояд шинохта шавад.

«Мо набояд мунтазири борони охирин шавем. Он бар ҳамаи онҳое хоҳад омад, ки шабнам ва боронҳои фэйзеро, ки бар мо мерезанд, мешиносанд ва қабул мекунанд. Вақте ки мо пораҳои нурро чамъ меорем, вақте ки раҳмдиҳии яқини Худоро, ки дӯст медорад мо ба Ё таваккал кунем, қадр менамоем, он гоҳ ҳар як ваъда ба иҷро хоҳад расид. [Ишаё 61:11 иқтибос шудааст.] Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур гардад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

«Тамоми замин» аз он чи 11 сентябри соли 2001 рӯй дод, огоҳ аст, аммо барои он ки паёме, ки аз он ҷо оғоз меёбад ва дар анҷом тамоми заминро бо ҷалоли Худо мунаввар месозад, қабул карда шавад, бояд он паём шинохта гардад. Вожаи «шинохтан» маънои «ба хотир овардан ё бозёфт кардани дониши чизе ё касеро дорад, хоҳ бо иқрори он дониш бошад ва хоҳ бе он. Мо шахсеро аз дур мешиносем, вақте ба хотир меоварем, ки ўро пештар дида будем, ё қаблан ўро мешинохтем. Мо чехра ё овози ўро мешиносем». Луғати Вебстер, нашри 1828.

Ягона роҳе, ки як адвентисти Лудикиягӣ метавонад паёми борони охирро, ки 11 сентябри соли 2001 расид, бишиносад, ин аст, ки эътироф намояд, ки ӯ дар гузашта ҳамон зуҳури қудрати Илоҳиро дидааст. 11 августи соли 1840 фариштаи пурқудрати Ваҳй боби даҳ нузул кард, ҳангоме ки пешгӯии Войи дуҷуми Ислом иҷро шуд. Он таърих ба таври комил такрор гардид, вақте ки 11 сентябри соли 2001 фариштаи пурқудрати Ваҳй боби ҳаждаҳ нузул кард, ҳангоме ки пешгӯии Войи сеюми Ислом иҷро шуд; ва эътироф накардани Исломи Войи сеюм ба он меоварад, ки инсонро хари ваҳший арабӣ ба сӯи марге бибарад, ки шерии Бобили муосир онро ба вучуд меоварад.

Бадмастони Эфроим, ки наметавонанд он китоберо, ки мӯҳр зада шудааст, бихонанд, такроршавии таърихи Миллериро дида наметавонанд, зеро он шинохт бар усули борони охир — «қатор бар қатор» — асос ёфтааст. Мафҳуме, ки зуҳури қудрати Худо дар таърихи Миллерӣ дар айёми охир такрор мешавад, наметавонад бо усулшиносии протестантизми муртад ва католикият устувор нигоҳ дошта шавад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки доманаи умумичаҳонӣ ва қудрати бесобиқа дорад. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зоҳиршавии пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истиғои миссионерии ҷаҳон бурда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ

падид омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то кунун дар ҳеч сарзамине дида нашуда буд; аммо аз ҳамаи ин ҳаракати пуриктидор зери огоҳии охирини фариштаи сеюм пеш хоҳад гузашт». «Муборизаи Бузург», 611.

Рохбарони кӯри Исроили муосир аз рӯи усули худ маҷбур мешаванд он ҳақиқатро рад кунанд, ки дар рӯзҳои охир тақрори зуҳури қудрати Худо хоҳад буд, чунон ки дар солҳои пешин буд.

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — муқаддасгоҳи Худованд — аввалин шуда зарбаи ғазаби Худоро эҳсос кард. Пирони қадим, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург ато карда буд ва чун ниғаҳбонони манфиатҳои рӯҳонии мардум истода буданд, ба амонати ба онҳо супурда хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъ гирифтанд, ки гӯё мо дигар набояд мӯъҷизот ва зоҳиршавии ошқори қудрати Худоро, чунон ки дар рӯзҳои пешин буд, интизор шавем. Замонҳо дигар шудаанд. Ин суҳанон беимонии онҳоро қувват мебахшад, ва онҳо мегӯянд: Худованд на некӣ хоҳад кард ва на бадӣ хоҳад намуд. Ё аз ҳад меҳрубон аст, то ки қавми Худро бо доварӣ муҷозот намояд. Ҳамин тавр, “Осоиш ва амният” нидои мардоне мегардад, ки дигар ҳеч гоҳ овози худро мисли карнай баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо чиноятҳояшон ва ба хонаи Яъқуб гуноҳҳояшонро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки намехостанд аккос зананд, ҳамоноҳоянд, ки интиқоми одилонаи Худои озурдaro эҳсос мекунанд. Мардон, духтарон ва кӯдакони хурд ҳама якҷоя ҳалок мешаванд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 211.

Нобиноии лаодиқийи мардони донишманде, ки бар бесаводони Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, онҳоро қодир намесозад, ки борони охирино баишносанд, зеро онҳо на танҳо аз як усули фосидшудаи тафсири Китоби Муқаддас истифода мебаранд, балки ҳулосаҳое низ, ки андешаронии дурӯғини онҳо ба вучуд меорад, онҳоро дар мавқеъ қарор медиҳад, ки ҳар гуна зуҳури ояндаи қудрати Худоро, чунон ки дар асрҳои пешин буд, инкор хоҳанд кард. Аммо Малоқӣ 3 нишон медиҳад, ки вақте Пайғомбари Аҳд писарони Левиро пок месозад, он гоҳ ҳадия мисли рӯзҳои қадим хоҳад буд.

«Шоҳиди Ҳақиқӣ эълон мекунад: “Ман аъмоли туро медонам.” “Тавба кун ва аъмоли аввалинро ба ҷо ор.” Ин аст озмоиши ҳақиқӣ, далеле ки Рӯҳи Худо дар дил амал мекунад, то туро бо муҳаббати Ё саршор гардонад. “Ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва ҷароғдони туро аз ҷойи он хоҳам бардошт, агар тавба накуӣ.” Калисо монанди дарахти бебарест, ки, шабнам ва борон ва нури офтобро гирифта, бояд фаровонии мева меовард, аммо ҷустуҷӯи илоҳӣ бар он ҷуз баргҳо чизе намеёбад. Ҷӣ андешаи ҷиддӣ барои калисоҳои мо! ҷиддӣ, ба ростӣ, барои ҳар як фард! Аҷиб аст сабр ва таҳаммули Худо; аммо “агар тавба накуӣ”, он ба поён хоҳад расид; калисоҳо, муассисаҳои мо, аз заъф ба заъф, аз расмияти сарди зоҳирӣ ба мурдагӣ хоҳанд рафт, дар ҳоле ки мегӯянд: “Ман сарватмандам, молу мулки бисёр дорам ва ба ҳеч чиз муҳтоҷ нестам.” Шоҳиди Ҳақиқӣ мегӯяд: “Ва намедонӣ, ки ту бадбахт ва мискин ва камбағал ва кӯр ва бараҳна ҳастӣ.” Оё онҳо ҳаргиз ҳолати худро ба равшанӣ хоҳанд дид?»

«Дар калисоҳо бояд зоҳиршавии аҷоибӣ қудрати Худо бошад, аммо он бар онҳое таъсир нахоҳад кард, ки худро пеши Худованд фурӯтан насохтаанд ва дари дилро бо иқро ва

тавба накушодаанд. Дар зоҳиршавии он қудрате, ки заминро бо ҷалоли Худо равшан месозад, онҳо фақат чизеро хоҳанд дид, ки дар кӯрии худ онро хатарнок мепиндоранд, чизе ки тарсҳои онҳоро бедор хоҳад кард, ва худро барои муқовимат ба он омода хоҳанд сохт. Азбаски Худованд мувофиқи ақидаҳо ва интизориҳои онҳо амал намекунад, онҳо ба ин кор муқобил хоҳанд баромад. “Чаро, — мегӯянд онҳо, — мо набояд Рӯҳи Худоро бишносем, дар ҳоле ки ин қадар солҳо дар ин кор будаем?” — Зеро онҳо ба огоҳиҳо ва зориву илтиҷоҳои паёмҳои Худо посух надоданд, балки саркашона мегуфтанд: “Ман сарватмандам, ва дороии ман афзудааст, ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам.” Истеъдод ва таҷрибаи тӯлонӣ одамонро маҷроҳои нур нахоҳанд гардонид, агар онҳо худро зери шуоҳҳои дурахшони Офтоби Адолат қарор надиханд ва бо атои Рӯҳи Муқаддас даъват, баргузида ва омода нагарданд. Вақте ки онҳое, ки бо чизҳои муқаддас сарукордоранд, худро зери дасти қудратманди Худо фурутан месозанд, Худованд онҳоро боло хоҳад бардошт. Ё онҳоро одамони фаросат хоҳад гардонд — одамоне, ки аз файзи Рӯҳи Ё сарватманданд. Хусусиятҳои қавии худхоҳонаи хислати онҳо, якравии онҳо, дар нуре, ки аз Нури ҷаҳон медурахшад, ошкор хоҳад шуд. “Ман ба наздат зуд хоҳам омад, ва шамъдони туро аз ҷояш хоҳам гирифт, агар тавба накуӣ.” Агар шумо Худовандро бо тамоми дили худ бичӯед, Ё ба шумо ёфт хоҳад шуд.» Review and Herald, December 23, 1890.

Марги пайғамбари Яҳудо ҳам бо «шер»-и Бобили муосир, ки рамзи нубувватиест, ки рӯёи таърихи нубуввати ро барқарор месозад, ва ҳамчунин бо «хар» ифода шудааст. Аввалин зикри Ислон дар Навиштаҳо он вақт аст, ки Исмоил ҳамчун «марди ваҳшӣ» муаррифӣ мегардад.

Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд. Ҳастӣ 16:12.

Қоидаи аввалин ёдоварӣ дар Навиштаҳо муайян мекунад, ки ҳамаи хусусиятҳои рамз бояд дар ҳама чӣ дарбар гирифта шуда бошанд, зеро Қаломи Худо тухм аст, ва тухм тамоми ДНК-и лозимиро барои ба қалом расонидани тамоми набот дар худ дорад. Қалимае, ки ҳамчун «марди ваҳшӣ» тарҷума шудааст, ҳамаи қалимаест барои «ҳари ваҳшии арабӣ». «Хар» дар Навиштаҳои ростӣ яке аз рамзҳои Ислон аст.

Паёми Ҳизқиёл дар боби сию ҳафт, ки устухонҳои мурдари зинда мегардонад, ба тавре ки онҳо барҳеста лашкари азиме мешаванд, ҳамаи паёми Ислон дар Войи сеюм аст, ва он паём паёми Фарёди нисфи шаби айёми охир мебошад. Хоҳар Уайт ба таври мустақим таълим медиҳад, ки вуруди зафармандонаи Масех ба Ерусалим намоёндаи паёми Фарёди нисфи шаб буд.

«Нидои нимашаб на он ҳад бо далел пеш бурда намешуд, ҳарчанд ки исботи Навиштаҳо равшан ва қатъӣ буд. Бо он қувваи таҳриқбахше ҳамроҳ буд, ки ҷонро ба ҳаракат меовард. Дар он ҳеҷ шакке набуд, ҳеҷ пурсише набуд. Ҳангоми вуруди зафармандонаи Масех ба Ерусалим, мардумоне ки аз тамоми гӯшаҳои сарзамин барои нигоҳ доштани ид ҷамъ омада буданд, ба Кӯҳи Зайтун шитофтанд; ва чун ба издиҳоме ки Исоро ҳамроҳӣ мекард ҳамроҳ шуданд, аз рӯҳу илҳоми он соат баҳра гирифтанд ва ба баландтар шудани

нидо кумак карданд: “Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” [Matthew 21:9.] Ба ҳамин монанд, беимононе низ, ки ба маҷлисиҳои адвентистӣ мешитофтанд — баъзе аз рӯи кунҷковӣ, баъзе танҳо барои масҳара кардан, — қувваи муътақидкунандаро, ки паёмро ҳамроҳӣ мекард, эҳсос менамуданд: “Инак, Домод меояд!”» Рӯҳи Нубувват, ҷилди 4, 250.

Ваҳйи Исои Масеҳ паёми ниҳонист, ки дар айёми охир кушода мешавад, ва он Исломи Войи сеюмро дар бар мегирад. Вақте ки Масеҳ, ки ҳуди он паёмест, ки кушода мешавад, ба Ерусалим ворид шуд ва ба ин васила Нидои Нисфишаби айёми охирро тимсол намуд, Ёро бар рӯи «хар» бурданд (паёми Ёро бурданд). Паёми ниҳонии адолати Масеҳро Ислом мебарад.

Ислом буд, ҳаст ва хоҳад буд марди ваҳшӣ, чунон ки ба василаи хари ваҳшии арабӣ рамзнок нишон дода шудааст; ва ҳар кӣ хоҳад бубинад (ва бисёранд онҳое ки намехоҳанд бубинанд), метавонад ба осонӣ «дарк намояд», ки ҷанге, ки ҳоло аз ҷониби Ислом бурда мешавад, девонагии ваҳшиёна аст. Омодагӣ ба худкушӣ, бо эътиқод ба он ки дар охират подоши бузурги ҷинсӣ хоҳад буд, девонагии шайтонӣ аст. Аввалин зикри Ислом нишон дода буд, ки Ислом марди ваҳшӣ хоҳад буд.

Ҷанги Ислом тамоми башариятро барои мубориза бурдан дар ҷанги рӯ ба афзоиши войи сеюм гирд меоварад. Ислом мантиқи нубувватист барои татбиқи ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ, ва глобалистон таълим медиҳанд, ки онҳо қасдан пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ яҳудиёро ба замини Исроил бозгардонданд, то ки нафрати қадимаи Исломо нисбат ба яҳудиён барои оғоз бахшидан ба Ҷанги Сеюми Ҷаҳонӣ ба кор баранд. Глобалистон бовар доранд, ва даҳсолаҳо боз таълим додаанд, ки барои барпо намудани ҳукумати ягонаи ҷаҳонии худ ба Ҷанги Сеюми Ҷаҳонӣ ниёз хоҳанд дошт. Ангезаҳои фасодзадаи глобалистон, чунон ки бо суханони ҳуди онҳо баён шудаанд, ба нақши китобмуқаддасии Ислом мувофиқат мекунанд.

Эҳтимол ҷиддитарин ҷузъи ДНК-и нубуввати Исмоил, дар ояте ки бори нахуст аз ӯ ёд мешавад, ҳамин аст, ки рӯҳи ӯ, ки рӯҳи «марди ваҳшӣ» аст, «дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин мешавад». Андешае, ки гӯё танҳо баъзе фирқаҳои исломи тундрав дар Войи сеюм иштирок хоҳанд дошт, ба Каломи Худо мувофиқат намекунад. Назари маъмули аз лиҳози сиёсӣ дуруст, ки дар ҳар эътиқоди динӣ фақат ҷанге афроди бад ҳастанд ва аксарияти дини мусулмон шаҳрвандони сулҳдӯст мебошанд, на бо китоби муқаддаси ҳуди онҳо мувофиқат дорад ва на бо Китоби Муқаддас.

Қуръон таълим медиҳад, ки вазифаи ҳар як пайрави Аллоҳ он аст, ки тамоми ҷаҳонро ба мутобиқат бо шариат дароварад, ва нахустин зикри Ислом дар китоби Ҳастӣ муайян мекунад, ки рӯҳи «марди ваҳшӣ»-и Исмоил дар ҳар як пайрави Ислом хоҳад буд. Қуръон бевосита ба пайравони худ таълим медиҳад, ки ҳангоме ки дар минтақаҳои зиндагӣ мекунанд, ки ҳанӯз тавони онро надоранд, ки ҳукмронии динии ҳудро бар аҳоли таҳмил намоянд, зоҳиран одобмандӣ нишон диҳанд, монанди католикӣ.

Пайғамбар аз Яҳудо, ҳангоме ки салтанати Ёробъом тоза таъсис меёфт, бо ӯ рӯ ба рӯ шуд. Протестантизми муртад дар соли 1844 оғоз ёфт, ва дарҳол аз ҷониби адвентизми миллерӣ,

ки ба Қудси Қудсҳо даромада, шариати Худо, аз ҷумла шанбеи рӯзи ҳафтумро кашф карда буд, муқобилат дида шуд. Ба адвентизми миллерӣ, ҷунонки бо Ирмиё тасвир шудааст, гуфта шуд, ки ба сӯи Худо бозгардад, аммо ҳаргиз ба «мачлиси масҳаракунандагон» барнагардад. Ба пайғамбар аз Яҳудо гуфта шуда буд, ки аз ҳамон роҳе ки омадааст, барнагардад, ва аз ғизо ва нӯшокии пайғамбари дурӯғини Байт-Ил нахӯрад ва нанӯшад, аммо ӯ ҷунин кард. Марги пайғамбари аз Яҳудо ба таври рамзӣ миёни ду рамз ҷой дода шуд, ки папагарой ва исломро намоёндагӣ мекарданд. Адвентизми лодикиягӣ наметавонад он ду ҳақиқатро бубинад, зеро дар соли 1863 онҳо ҷашмони рӯҳонии худро ҳудашон канданд ва раванди пӯшонидани ҷавохирот ва усулро, ки Вилиям Миллер барои барқарор кардани асосҳои адвентизм ба кор бурд, оғоз карданд, то ин асосҳоро бо тангаҳо ва ҷавохироти қалбакӣ, ва бо усули протестантизми муртад ва католикият, барпо намоёнд.

«Марди ҷорӯбдори хокрӯб» ҳоло фарши Худо ҷорӯб карда истодааст ва ҷавохиротро барқарор намуда, онҳоро ба Миллер медиҳад, то бар мизи худ бигузорад; аммо адвентизм аз сабаби эътиқод ба он ки онҳо қавми бақия мебошанд, ки дар соли 1844 ҳамчун қавми Ё барпо карда шуданд, кӯр гардидааст.

Ва дар дили худ маъбуд: “Мо Иброҳимро падари худ дорем”; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бархезонад. Ва алҳол ҳам табар ба решаи дарахтон ниҳода шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Ман, дар ҳақиқат, шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам; лекин Он Касе ки баъд аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ки ман сазовор нестам кафшҳои Ёро бардорам; Ё шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод. Белаш дар дасти Ёст, ва хирмани Худо қомилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худо ба анбор ҷамъ хоҳад овард; аммо қоҳро бо оташи қомушнашаванда хоҳад сӯзонд. Матто 3:9–12.

Адвентизми Лоодиқия аз даҳони Худованд қай карда хоҳад шуд, магар он нафароне ки шояд тавба кунанд. Адвентизми Лоодиқия бояд дар ҳамон қабре дафн гардад, ки қавми аҳди пешин, ки паёми Миллерро рад карданд, дар он дафн шудаанд, зеро онҳо акнун низ, нисбат ба яқсаду ҷилу ҷор ҳазор, қавми аҳди пешин мебошанд. Исёни соли 1863 ба воситаи он набие, ки аз Яҳудо омада буд, тасвир шудааст, ки ӯ ҳамчунин пешгӯии подшоҳ Юшиёро боқӣ гузошт.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ба ҷои он ки мисли ҷаҳон гардем, мо бояд ҳарчи бештар аз ҷаҳон ҷудо ва фарқкунанда шавем. Шайтон бо қалисоҳо ҳамроҳ шуда, ва минбаъд низ ҳамроҳ хоҳад шуд, то бар зидди ҳақиқати Худо қўшиши ниҳоят моҳирона ба амал оварад. Ҳар он чи ки қавми Худо барои раҳна андохтан ба ҷаҳон анҷом медиҳанд, муқовимати қотелонаи қувваҳои зулмотро ба вуҷуд хоҳад овард. Ҷанги бузурги охирини душман ниҳоят қатъӣ хоҳад буд. Он ҷанги охирин миёни қувваҳои зулмот ва қувваҳои нур хоҳад буд. Ҳар фарзанди ҳақиқии Худо бо шӯҷоат дар ҷониби Масеҳ хоҳад ҷангид. Онҳое ки дар ин бӯҳрони бузург ба худ иҷозат медиҳанд, ки бештар дар ҷониби ҷаҳон бошанд, на дар ҷониби Худо, дар ниҳоят худро тамоман дар ҷониби ҷаҳон қарор хоҳанд дод. Онҳое ки дар

фаҳмиши худ аз Калом саргардон мешаванд ва маъноӣ зиддимасеҳро намебинанд, хатман худро дар ҷониби зиддимасеҳ қарор хоҳанд дод. Ҳоло барои мо вақт нест, ки бо ҷаҳон омезиш ёбем. Дониёл дар қуръаи худ ва дар мақоми худ истодааст. Пешгӯиҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатхоеро медиҳанд, ки ҳар кас бояд онҳоро бифаҳмад. Ин пешгӯиҳо бояд дар ҷаҳон шохид бошанд. Бо иҷро шудани онҳо дар ин рӯзҳои охир, онҳо худ худро тавзеҳ хоҳанд дод.»

«Худованд наздик аст, ки ҷаҳонро барои гуноҳи он ҷазо диҳад. Ў наздик аст, ки ташкилотҳои диниро барои рад кардани нур ва ростие, ки ба онҳо дода шудааст, ҷазо диҳад. Паёми бузург, ки паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюмро дар ҳам меоварад, бояд ба ҷаҳон расонда шавад. Ин бояд мазмуни асосии қори мо бошад. Онҳое ки ба Масаеҳ ба ростӣ имон доранд, ошкоро ба шарияти Яҳво мутобиқ хоҳанд шуд. Шанбе аломати байни Худо ва қавми Ёст, ва мо бояд мутобиқати худро ба шарияти Худо бо риояи Шанбе намоён созем. Он бояд нишонаи фарқкунанда миёни қавми баргузидаи Худо ва ҷаҳон бошад. Ба Худо содиқ будан аҳамияти бисёр дорад. Ин ислоҳоти тандурустиро низ дар бар мегирад. Ин маъноӣ онро дорад, ки ғизои мо бояд сода бошад ва мо бояд дар ҳар чиз парҳезкор бошем. Навъҳои бисёри таом, ки бисёр вақт бар рӯи дастархонҳо дида мешаванд, на заруранд, балки бисёр зиёноваранд. Ақл ва ҳисм бояд дар беҳтарин ҳолати саломатӣ нигоҳ дошта шаванд. Танҳо онҳое бояд барои ба дӯш гирифтани масъулиятҳои интиҳоб шаванд, ки дар маърифат ва тарси Худо тарбия ёфтаанд. Онҳое ки солҳои дароз дар ростӣ будаанд, вале наметавонанд миёни усулҳои поки росткорӣ ва усулҳои бадӣ фарқ гузоранд, ва фаҳмиши онҳо дар бораи адолат, раҳм ва муҳаббати Худо тира гаштааст, бояд аз масъулият озод карда шаванд.»

«Худо барои ҳалки Худ дарсҳои муҳиме ҳаст, ки бояд омӯхта шаванд. Агар ин дарсҳо пештар омӯхта мешуданд, қори Ё имрӯз ба ин ҳол намерасид. Як чиз бояд анҷом дода шавад. Ҳақиқат набояд аз воизон ё аз мардоне, ки дар мақомҳои масъулият қарор доранд, аз тарси ба вучуд овардани норозигии онҳо пинҳон дошта шавад. Бо муассисаҳои мо бояд мардоне пайваست бошанд, ки бо фӯрӯтанӣ ва ҳикмат тамоми машварати Худоро баён кунанд. Ғазаби Худо бар зидди касоне барафрӯхта шудааст, ки дар амнияти ҳисмонӣ ва ғурур нисбат ба роҳбарии Ё беэҳтиромӣ зоҳир намудаанд. Онҳо шукуфоии қорро ба хатар меандозанд.»

«Ҳар роҳи дӯрӯгин фиреб аст, ва агар бар он пойфишорӣ шавад, дар ниҳоят ба ҳалокат меоварад. Бинобар ин, Худованд ба онҳое, ки нақшаҳои ботилро нигоҳ медоранд, иҷозат медиҳад, ки нобуд шаванд. Ҳамон замоне ки овози ситоиш ва мадҳу сано шунида мешавад, ҳалокати ногаҳонӣ фаро мерасад. Касоне ҳастанд, ки, сарфи назар аз он ки аз танбеҳе, ки дигарон ба сабаби бевафойи гирифтаанд, огоҳанд, аз насихат рӯй мегардонанд. Инҳо дучанд гунаҳкоранд. Иродаи Худовандро медонистанд, вале онро ба ҷо наоварданд. Ҷазои онҳо мутаносиб ба гуноҳи онҳо хоҳад буд. Онҳо ба қаломи Худованд гӯш надоданд». Kress Collection, 105, 106.